

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **E.R.**, zast. JUDr. Petrem Kališem, Ph.D., advokátem, se sídlem Zlatnická 10, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vedené žalovaným pod čj. 219628/2012-MZE-15132

t a k t o :

- I. Ministerstvu zemědělství se ukládá povinnost vydat rozhodnutí ve věci vedené pod čj. 219628/2012-MZE-15132 o žádosti ze dne 3. 9. 2012, a to do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18.456,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Kališe, Ph.D., advokáta.**

Odůvodnění

Žalobkyně se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 2. 9. 2013 domáhala toho, aby žalovanému byla uložena povinnost vydat rozhodnutí ve věci vedené pod číslem jednací 219628/2012-MZE-15132.

K tomu uvedla, že vybudovala na vlastní náklady vodovod a kanalizaci, která měla sloužit k připojení 23 rodinných domů v obci K. Po skončení výstavby obec vydala souhlas s připojením stavebních pozemků na obecní kanalizaci. Po dvou letech obec písemně oznámila, že ke kanalizaci již nebude připojovat žádné další objekty, a to ani rozestavěné a v této souvislosti vydala obecně závaznou vyhlášku o místním poplatku za zhodnocení stavebního pozemku s možností jeho připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace. V souvislosti s výše

zmíněnou vyhláškou obec navrhla žalobkyni uzavření smlouvy o připojení pozemků k infrastruktúře obce za jednorázový poplatek.

Žalobkyně tento postup obce považuje za nezákonný, a proto se dne 3. 9. 2012 a dne 27. 11. 2012 obrátila na žalovaného s žádostí o vydání rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb. o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích). Žalovaný na podanou žádost reagoval tak, že po žalobkyni požadoval doplnění dokladů, na základě kterých by mohl zahájit správní řízení. Žalobkyně na tuto výzvu reagovala podáním ze dne 27. 12. 2012 a dne 25. 2. 2013 opakovaně požádala o vydání rozhodnutí. Žalovaný však do dnešního dne rozhodnutí nevydal a zůstal zcela nečinný.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí nebyla doložena všemi potřebnými záležitostmi a žalovaný o tomto svém stanovisku žalobkyni informoval. Podle názoru žalovaného je zřejmé, že žalobkyni ve skutečnosti nejde o uzavření dohody podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, ale o to, že obec požaduje uhrazení finanční částky za napojení kanalizace na obecní kanalizaci. Takový požadavek je v rozporu s ust. § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích a je správním deliktem podle § 33 odst. 1 písm. e) tohoto zákona. Žalovaný nezahájil řízení o vydání rozhodnutí, neboť přes výzvu neobdržel podklady, které jsou pro takový postup nezbytné. Proto žalovaný navrhl, aby byla podaná žaloba zamítnuta.

Žalobkyně na toto vyjádření reagovala replikou, ve které uvedla, že doložila nejen vše, co stanoví zákon, ale i vše, co žalovaný nad rámec zákona požadoval a nic tedy podle jejího názoru nebrání rozhodnutí ve věci samé. K tomu uvedla, že si je vědoma toho, že obec porušila ust. § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích a dopouští se správního deliktu dle § 33 odst. 1 písm. e) zákona o vodovodech a kanalizacích a toto počínání obce je důvodem, proč nebyla dosud podepsána dohoda mezi žalobkyní a obcí. Vzhledem k tomu, že obec odmítá ustoupit ze svého nezákonného požadavku, nezbylo žalobkyni nic jiného než se obrátit s požadavky na uzavření dohody na žalovaného.

Ze správního spisu a dalších dokladů předložených účastníky řízení byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 3. 9. 2012 žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce podala u žalovaného žádost o rozhodnutí ministerstva ve smyslu § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. V tomto podání uvedla, že jednání s obcí o uzavření dohody nevedla k výsledku, a proto jí nezbyvá, než se obrátit touto žádostí na žalovaného. Dalším podáním ze dne 27. 11. 2012 žalobkyně tuto žádost doplnila a dotázala se na stav řízení o žádosti ze dne 3. 9. 2012.

Ministerstvo zemědělství dopisem ze dne 7. 12. 2012 č.j. 219628/2012-MZE-15132 sdělilo žalobkyni, že zaslané doklady nelze považovat za dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a současně Ministerstvo zemědělství uvedlo, jak by podle jeho názoru měla být podaná žádost doplněna.

Žalobkyně poté dopisem ze dne 25. 2. 2013 opakovaně žádala o vydání rozhodnutí podle § 8 odst. 3 zákona a žádost doplnila o další podklady pro rozhodnutí. Žalovaný při ústním jednání sice popřel, že by mu toto podání bylo doručeno, právní zástupce žalobkyně však předložil doklad o tom, že uvedené podání prostřednictvím datové schránky žalovanému

skutečně zasláno bylo. Listiny předložené žalovaným soudu tedy zjevně nepředstavují kompletní správní spis.

Při ústním jednání žalobkyně setrvala na podané žalobě. Žalovaný odkázal na vyjádření k podané žalobě a zdůraznil, že žalobkyně ke své žádosti nedodala přes výzvu všechny potřebné podklady, aby mohlo být rozhodnutí vydáno. Dále vyjádřil přesvědčení, že žalobkyni ve skutečnosti nejde o to, aby byla uzavřena dohoda ve smyslu § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, ale jde jí o řešení nezákonného požadavku obce na zaplacení příspěvku za připojení na kanalizaci řad obce.

Městský soud v Praze úvodem předesílá, že nepřehlédl, že žalobkyně před podáním žaloby nevyčerpala prostředky, který na ochranu před nečinností žalovaného stanoví správní řád. Otázka, zda tyto prostředky musí žalobce před podáním žaloby vyčerpat i v případě, kdy žalovaným správním orgánem je ústřední orgán státní správy, je v současné době předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (řízení pod sp. zn. 8 Ans 2/2012). Městský soud v Praze tedy vážil, zda by za této situace neměl řízení přerušit a vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu (viz § 48 odst. 3 písm. d/ s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že takový postup by v dané věci nebyl vhodný. V projednávaném případě jde totiž o žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, kterou má soud podle ust. § 56 odst. 3 s. ř. s. projednávat přednostně. Proto soud řízení nepřerušil a přiklonil se k výkladu pro žalobkyni příznivějším, tj. že účastník řízení není povinen vyčerpat prostředek ochrany proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 spr. ř. před podáním žaloby podle § 79 s. ř. s. za situace, kdy se domáhá ochrany proti nečinnosti ústředního správního úřadu. Přikročil proto k věcnému projednání žaloby.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích vlastníci vodovodů nebo kanalizací provozně souvisejících, popřípadě jejich částí provozně souvisejících, upraví svá vzájemná práva a povinnosti písemnou dohodou tak, aby bylo zajištěno kvalitní a plynulé provozování vodovodu nebo kanalizace. Nedojde-li k písemné dohodě, rozhodne o úpravě vzájemných práv a povinností mezi nimi ministerstvo.

Žalovaný tedy zcela nepochybně má pravomoc vydat rozhodnutí, jehož se žalobkyně domáhá. Nedostatek pravomoci k vydání takového rozhodnutí ostatně ani žalovaný netvrdí.

Soud proto musel posoudit, zda řízení bylo podáním žalobkyně ze dne 3. 9. 2012 skutečně zahájeno či nikoli. Za tímto účelem bylo nutno nejprve zodpovědět otázku, zda řízení o úpravě práv a povinností mezi vlastníky provozně souvisejících kanalizací podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích je řízením zahajovaným na návrh či zda jde o řízení zahajované z moci úřední.

Zákon tuto otázku výslovně neřeší, je proto třeba vyjít ze smyslu a účelu zákonné úpravy. Zákon o vodovodech a kanalizacích jednoznačně preferuje, aby vzájemná práva a povinnosti byly upraveny dobrovolně uzavřenou dohodou, úprava těchto vztahů na základě vrchnostenského aktu správního orgánu je zjevně až krajní možností. Dle názoru soudu z toho plyne, že řízení podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích by mělo být zahajováno až tehdy, kdy možnost dobrovolného uzavření dohody selhala. Zda je situace skutečně taková, mohou nejlépe posoudit právě účastníci, kteří o uzavření této dohody jednají. Rovněž se jeví být zbytečným, aby ministerstvo samo vrchnostensky do probíhajících jednání vstupovalo tam, kde jednotlivé strany o dohodě dosud vyjednávají a jsou stále přesvědčeny o tom, že tato

jednání mohou nakonec vést k smírnému výsledku. Lze tedy dospět k jednoznačnému závěru, že jde o řízení zahajované na žádost.

Podle § 44 odst. 1 správního řádu platí, že *řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen "žádost"), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*

Z hlediska tohoto ustanovení je zcela nerozhodné, zda žádost skutečně má všechny náležitosti vyžadované zákonem a je doložena všemi doklady, které je žadatel povinen doložit. V případě neúplné žádosti nebo neúplně doložené žádosti je povinností správního orgánu, kterému byla taková žádost doručena, aby žadatele vyzval k doplnění žádosti (§ 45 odst. 2 správního řádu) a je-li taková výzva marná, správní orgán řízení usnesením zastaví (§ 66 odst. 1 písm. c/ správního řádu). I v případě žádosti, trpící vadami, tedy dochází jejím doručením věcně a místně příslušnému orgánu k zahájení řízení, správní orgán je povinen se takovou žádostí zabývat.

Poukazy žalovaného na to, že žalobkyně nedoložila všechny potřebné doklady k tomu, aby mohl rozhodnutí vydat, jsou tedy z hlediska řízení na ochranu proti nečinnosti bez právního významu. Smysl takové úpravy spočívá mj. i v tom, že pokud dojde mezi účastníkem řízení a správním orgánem ke sporu o to, zda žádost byla či nebyla již v úplnosti doložena, musí mít účastník řízení možnost, aby nechal názor správního orgánu podrobit soudnímu přezkumu. Toho lze přitom docílit jedině tím, že správní orgán zastaví řízení o žádosti pro neodstranění vad a účastník řízení může (po neúspěšném vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení) napadnout usnesení o zastavení řízení správní žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.

Žalovaný dále poukazoval na to, že žalobkyně se ve skutečnosti nedomáhala vydání rozhodnutí podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, ale chtěla řešit nezákonný požadavek obce za připojení na její kanalizaci. Ani tento argument není relevantní. Z obsahu podání žalobkyně plyne zcela jednoznačně, že požaduje, aby bylo vydáno rozhodnutí podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Soud nyní nijak nepředjímá, zda tato žádost byla perfektní a zda o ní mohlo být věcně rozhodnuto ani to, zda žádost byla důvodná a zda ji případně žalovaný neměl zamítnout. Správnímu orgánu rovněž nepřísluší zkoumat, zda rozhodnutí, jehož vydání se žalobkyně domáhá, může vyřešit problém, který žalobkyně má. Správní orgán je povinen zabývat se každou žádostí, která je mu doručena, není-li zjevně právně nepřipustná. Správní orgán je povinen o žádosti v souladu se zákonem rozhodnout – v případě, že žádost není důvodná, je povinen ji zamítnout, ale rozhodně nemůže podanou žádost bez dalšího ignorovat s odůvodněním, že účastník řízení nemůže přinést rozhodnutí o žádosti žádný prospěch.

Soud proto shrnuje, že doručením žádosti žalobkyně ze dne 3. 9. 2012 žalovanému bylo zahájeno řízení o této žádosti a žalovaný byl povinen o této žádosti v zákonem stanovené lhůtě rozhodnout.

Podle § 71 odst. 1 správního řádu *správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.* Podle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ.*

V daném případě soud uznává, že jde o případ zvláště složitý, a to již typově povahou řízení, dále rozsahem podkladů nutných pro rozhodnutí a konečně i tím, že jde fakticky o řízení sporné, nikoli s jediným účastníkem řízení, a proto lhůta pro rozhodnutí v této věci činí šedesát dní. Již ke dni podání žaloby však tato lhůta zjevně uplynula, aniž by bylo rozhodnutí žalovaným vydáno. Proto soudu nezbylo než podané žalobě vyhovět a podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložit žalovanému povinnost vydat rozhodnutí.

Závěrem soud podotýká, že nepřehlédl, že zákonem č. 275/2013 účinným od 1. 1. 2014 došlo k novelizaci některých na věc dopadajících ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích. Pro následný průběh správního řízení však nemá tato skutečnost žádný význam, protože podle čl. II odst. 1 tohoto ustanovení řízení zahájena do 31. 12. 2013 se dokončí podle dosavadních právních předpisů.

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za 4 úkony právní služby po 3100 Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby, podání repliky a ústní jednání před soudem), a 4 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 13.600,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, jíž je advokát žalobkyně plátcem, ve výši 2.856 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení ve výši 18.456,- Kč. Soud nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení za další dva úkony právní služby (nahlédnutí do spisu a žádost o nařízení jednání), jak požadovala, neboť nahlédnutí do spisu není žádným úkonem právní služby podle advokátního tarifu a žádost o nařízení jednání není podáním ve věci samé, ale jde o vyjádření stanoviska k procesní otázce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. listopadu 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu